

Inicio avui el meu mandat com a degana de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona amb orgull, responsabilitat i molta, moltíssima il·lusió.

És l'orgull de pertànyer a un col·lectiu que sempre s'ha caracteritzat pel seu sentit democràtic i que va participar massivament a un procés electoral.

És la responsabilitat de saber-me dipositària d'una confiança, i d'un programa de govern.

És la il·lusió que genera el poder complir amb les expectatives i el mandat que se'ns ha atorgat.

En aquests moments em venen al record moltes de les persones que al llarg del meu camí professional m'han guiat d'alguna manera fins aquí. Perdoneu-me que no les citi a totes.

Però no puc deixar de citar a dues persones que no hi són aquí amb nosaltres: el meu pare, que em va ensenyar a ser advocat i estimar la nostra professió i a l'entranyable amic Felip Portabella perquè va ser ell el primer que em va saber transmetre l'estimació pel nostre Col·legi.

Presentar-me com a Degana va ser una decisió molt meditada. És, per tant, una d'aquelles opcions de vida que un decideix lliurement però que generen un compromís molt especial.

És un compromís nascut de què és possible aportar alguna altra cosa al Col·legi. Però aquesta aportació no és producte ni de la ingenuïtat ni de la precipitació.

Com deia Freire "La primera condició perquè un ésser pugui exercir un acte compromès és que aquest sigui capaç d'actuar i de reflexionar".

Sóc conscient que cal anar a poc a poc i que, sobretot, cal cercar mecanismes d'autoavaluació que ens permetin valorar què s'ha fet sense perdre de vista què s'ha de fer.

Però això no seria possible sense el treball en equip. Els que entrem ara junts estem decidits a deixar el nostre temps i la nostra força en aquest mandat. Però també ens integrem a un equip que té una experiència d'anys de treball.

Aquells altres companys que van participar en aquestes eleccions i no han accedit a la Junta, també han obtingut un suport important demostrant que són mereixedors d'aquesta confiança.

Uns i altres formen part del nostre Col·legi d'Advocats. I treballar junts no significa només "coexistir amb l'altre", sinó que és sinònim de projectes compartits i consecució de metes comunes.

Aquesta és una idea que ha presidit el nostre programa. Però en el meu cas, ha estat sempre el producte d'una profunda convicció.

Jo vinc del Dret de Família. D'aquella part del dret sobre la qual se'ns deia a la Universitat que era menys jurídica, la menys tècnica. Però al mateix temps, era una de les que afectava més profundament a la vida de les persones.

Els advocats de família ens hem format en la necessitat de la relació interdisciplinària i en la transversalitat. El món del dret no donava una resposta única i exclusiva als conflictes que se'ns plantejaven.

A poc a poc van aparèixer en el nostre dret de família figures alienes que han acabat sent incorporats a la pràctica forense i que han anat creant una justícia viva, que coneix i valora el món des de l'humanisme i la necessitat de treballar de forma conjunta per a solucionar els conflictes.

I ha estat aquesta característica la que ha marcat una forma de treballar. Una manera d'actuar implícita i personal que entén el diàleg, la participació i la necessitat del consens com un instrument necessari a la vida professional.

I aquesta és la forma també d'entendre la gestió de govern d'aquesta corporació.

El Col·legi d'Advocats que volem és un Col·legi d'Advocats amb les mateixes característiques que els seus col·legiats, és a dir, un col·legi obert i dialogant.

I per això, el compliment del programa ens vincula doblement: respecte del propi equip i respecte de tot el col·lectiu.

I a tots ells ha de dirigir-se la nostra acció de govern, des d'una Junta que representa diferents sensibilitats, diferents maneres d'entendre la professió; però en la creença que la institució ha d'estar pendent de les necessitats diàries de l'advocacia. És aquest el nostre punt d'unió.

En conseqüència, formar part de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona omple de satisfacció. Però aquest sentiment esdevé perquè és la institució la que té el prestigi, al marge de les persones que ocupen temporalment els seus càrrecs.

Ara bé, aquest prestigi institucional només és possible si es compleixen dues condicions:

La primera, que la professió d'advocat estigui prou valorada.

La segona, que la institució sàpiga fer valer el seu paper dins la societat en la qual s'insereix.

Per a complir la primera condició és indispensable que la nostra feina es realitzi amb la màxima qualitat. I la qualitat té dos fronts clars. El primer, que només és possible obtenir-la amb una deguda formació, tant inicial com continuada. Per tant, si el Col·legi d'Advocats vol mantenir i millorar el seu prestigi institucional, ha de vetllar i garantir perquè aquesta formació es doni i s'obtingui en igualtat de condicions per a tota l'advocacia. La formació és una inversió de futur.

El segon front té a veure amb la tasca diària.

Hem de ser model en la vigilància interna de l'actuació de l'advocat. La resolució ràpida i eficaç dels expedients de deontologia i l'establiment d'uns criteris de resolució públics són els dos eixos imprescindibles per a consolidar una imatge de la nostra professió d'inqüestionable rigurositat.

Però també hem d'eradicar la distinció entre advocat i advocat d'ofici. Si bé l'any 1996 es va avançar considerablement al traslladar als col·legis professionals la gestió i tramitació de la justícia gratuïta, avui dia, és necessari que el professional que presta els seus serveis tingui una contraprestació adequada. Contraprestació que no està renyida amb la funció social que realitza.

Per a complir-se la segona de les condicions, aconseguir el prestigi institucional, el Col·legi d'Advocats de Barcelona ha de fer valer la seva opinió. Ha d'estar atent als canvis i nous reptes que sorgeixen i ha de tenir també capacitat d'anticipar-se. L'enteniment entre institucions que conformen el món de la justícia és absolutament necessari i prioritari. Per aquest motiu haurem d'establir de forma periòdica sessions de treball amb la finalitat de millorar el dret de defensa, millorar les garanties i millorar l'eficàcia i celeritat en la resolució dels conflictes.

No és menor l'absoluta necessitat que el poder legislatiu consulti a l'advocacia sobre les modificacions legislatives que pretén i, en especial, sobre aquelles que regulen com i de quina manera seran els advocats del futur.

Evidentment m'estic referint a l'accés a la professió. Ningú millor que l'advocacia pot ensenyar a ser advocat. Trobar l'equilibri entre la formació acadèmica i la formació professional ha de presidir la nostra actuació.

Els advocats som els primers intèrprets de les lleis. Escollim quina de les múltiples possibilitats que tenim és l'adequada als interessos del nostre client. I, en escollir el camí de la defensa, interpretem la llei.

És l'advocat qui coneix de primera mà, les disfuncions, desconnexions o simplement contradiccions de l'ordenament jurídic. Perquè aquestes dificulten la nostra feina i, en conseqüència, els interessos de tots.

Per això, el Col·legi d'Advocats ha de ser interlocutor imprescindible en qualsevol procés legislatiu.

L'origen dels Col·legis professionals, en general, i del Col·legi d'Advocats, en particular, té un sentit gremial i corporatiu de defensa dels interessos de la professió, producte d'una època històrica de marcat caràcter organitzatiu com fou l'Edat Mitjana. Però, el reconeixement constitucional posa de relleu la seva decisiva dimensió social de forma que els seus interessos són sempre i en últim terme interessos socials.

En el cas dels Col·legis d'Advocats, aquesta dimensió social es fa més patent en la mesura en què s'estableix el caràcter de Corporació Pública, producte de la finalitat d'interès públic que ens correspon. En aquest sentit, som una institució bàsica de la nostra realitat social. L'exigència, per tant, de ser capdavanter no és només una estratègia competitiva. És una obligació essencial.

Ara bé, el que sí que crec correspon a la nostra voluntat és la possibilitat d'atorgar-nos un plus en aquest paper i és aquesta l'aposta forta que el nou equip, juntament amb tots vosaltres hem de realitzar.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona com a institució, com a corporació de dret públic, és una part més de la locomotora que arrossega aquest tren que és la societat.

Però el problema és que aquest tren pot ser de molts tipus. Pot ser un nostàlgic i vell ferrocarril de carbó o, pot ser, un tren d'alta velocitat. I el que hem d'aconseguir és ser la font energètica d'un tren de llarg recorregut i alta velocitat.

Es tracta de ser el màxim referent de la societat en el seu conjunt, adquirir un protagonisme en totes les decisions que afecten a la vida social aportant la nostra experiència, a vegades en processos en què serem actors principals; i en d'altres, com a amfitrions i seu dels principals esdeveniments.

Serem actors principals en el procés de convertir a Barcelona en la ciutat judicial per excel·lència a nivell europeu.

Es tracta d'aconseguir que Barcelona sigui un exemple de com la justícia en tots els seus extrems pot funcionar: celeritat, eficàcia, informació, dret de defensa, assessorament, resolució de conflictes i mediació.

Serem amfitrions d'esdeveniments socials que es caracteritzin per la defensa dels drets humans i fomentarem les relacions amb altres institucions, en general, i Col·legis d'Advocats, en particular.

Tenim justament ara l'oportunitat. I és ara, perquè vivim en un temps de canvi, que suposa, d'una banda, un repte de maduresa i serenitat; i, d'altra banda, obre les portes a la innovació i la creativitat.

Aquest requeriment estic convençuda que podem oferir-lo les realitats anomenades "locals". I utilitzo aquest terme des d'una perspectiva més internacional. Si fins fa uns pocs anys, globalització era la paraula per excel·lència, ara ha estat substituïda per una nova realitat: la "glocalització".

Aquest fenomen fa referència a un grau de complexitat major de la nostra societat que, sense oblidar les interrelacions a nivell global, atorguen un especial protagonisme a l'àmbit local. Es tracta d'adonar-se que la major part de les decisions tenen una repercussió internacional però que aquestes decisions no sempre tenen origen en organismes també internacionals.

Que, possiblement portem roba italiana, mengem una exòtica fruita tropical i fem servir un mòbil del Japó; però que el ciutadà té la oportunitat de dirigir-se al seu representant polític sense moure's de casa seva i exigir-li el compliment d'una promesa electoral. Que els conflictes d'una part del món es fan terroríficament presents a l'altre punta del món, com hem viscut recentment amb els atemptats a Londres, que ens han fet recordar el nostre 11 M.

En un món espantat davant del terrorisme, els advocats hem d'imposar el nostre criteri garantista, el nostre sentit de la justícia.

No podem oblidar que les lleis existeixen per a garantir l'ordre social, la pau social i quan aquesta trontolla, han d'existir veus serenes que continuïn afirmant, malgrat tot, les garanties de l'estat de dret derivades del principi de legalitat recollit a la Declaració dels Drets de l'home que afecten a tots els àmbits però molt especialment a l'àmbit penal. Aquesta crida constant a la sensatesa podem fer-la els advocats en la mesura en què treballem en el dia a dia amb els ciutadans i al temps, formem part d'una institució capdavantera.

Però qui vulgui ser capdavanter de qualsevol procés ha de competir en uns termes nous.

Per què ara, la competitivitat no és ni una qüestió exclusivament econòmica ni depèn d'una important campanya publicitària. No vull dir que no siguin elements que no hagin de ser tinguts en compte; però sí vull transmetre el convenciment que es tracta de quelcom molt més complex. Perquè tenim davant una societat més informada i per tant, una societat més exigent.

Exigeix qualitat, capacitat i honradesa. I li exigeix exactament igual tant a l'advocat que li està portant la seva separació com a la institució que ha intervingut o podria haver intervingut en la creació dels nous Jutjats de Violència Domèstica. En el fons, la imatge d'un està absolutament vinculada a la imatge de l'altre.

Per això, crec que el Col·legi d'Advocats de Barcelona és capaç de liderar aquest projecte. Com a persones individuals, aconseguim una gran quantitat d'informació. Com a col·lectiu, tenim la possibilitat d'accedir a d'altres realitats tant professionals com geogràficament diferents, comparar i cercar similituds i aprofitar coneixements. Aquesta és la base del nostre I + D, de la nostra Recerca + Desenvolupament.

El nostre avantatge és que disposem d'una estructura essencialment moderna i imprescindible per aconseguir ser pioners. El nostre col·lectiu, l'essència última d'aquest Col·legi d'Advocats, no està basat en complexes piràmides sinó en xarxes comunicatives. En Comissions que treballen. En Delegacions que atenen necessitats locals.

En agrupacions d'interessos sectorials. En col·legiats advocats que també treballen a l'administració, amb els sindicats, amb les empreses o a la Universitat. I aquesta estructura es beneficia també de tota la tecnologia de la informació i de les comunicacions.

És imprescindible que el nostre col·lectiu s'integri plenament en aquest món i sigui l'impulsor dins de tota l'Administració de Justícia del definitiu aprofitament d'aquestes noves tecnologies per aconseguir una justícia més propera i més àgil. El potencial és senzillament aclaparador. Només hem de ser conscients i tenir clar aquest objectiu.

El risc, però, de convertir-nos en petits regnes de Taifes que es barallen mentre d'altres lideren un projecte amb el qual possiblement ni hi estem d'acord, també l'hem de tenir present. Els nostres petits regnes s'han de convertir en nòduls de comunicació que serveixin de punts de connexió i si se'm permet continuar amb el símil informàtic, el Col·legi d'Advocats ha de ser la tarja interfície de xarxa.

No vull però acabar sense recordar, novament, el sentit humanista que guia la tasca de tot advocat. Amb tot això, no podem oblidar que, a més de professionals, som persones, amb necessitats i problemes, amb famílies de les que ocupar-nos i si em permeteu, amb horaris i temps limitats.

Hem d'aprendre a comunicar amb naturalitat que les reunions i sessions de treball poden realitzar-se a hores que no destorbin la rutina de casa nostra. Hem d'aprendre a no amagar que, a més de la nostra vida professional, la nostra dedicació, el nostre esforç, existeixen altres prioritats de les quals també volem tenir cura i volem protegir. Perquè avui dia els professionals de l'advocacia no volem renunciar a res, volem fer compatible el nostre treball, els nostres clients, la nostra necessitat de posar en marxa un despatx; amb la cura dels nostres fills i el nostre entorn més proper.

Hem de dir ben fort que ser un bon professional no és incompatible amb ser un bon pare de família o una bona mare i que la societat està absolutament preparada per això; només hem de perdre la vergonya de dir-ho.

Com diu Elena Arnedo: " quiero ser madre, quiero trabajar. No quiero ser la más en todo, quiero ser todo en la medida que pueda serlo pero no quiero renunciar a ninguna de las facetas"

La igualtat, encara no del tot aconseguida, però cada vegada més propera, ha provocat que l'home també es vegi sotmès a aquesta contradicció entre la vida privada i la vida professional.

Però, del que es tracta fonamentalment és d'intentar que tant l'home com la dona puguin desenvolupar-se sense haver d'escollir entre dues esferes que no haurien de ser excloents.

És també la nostra responsabilitat que això s'aconsegueixi. Per tant, com a institució, hem de ser molt escrupolosos en el respecte per aquesta igualtat i, al temps, hem de cercar eines i alternatives que evitin haver de fer una elecció falsa, una elecció impossible.

IL·LUSTRE COL·LEGI
D'ADVOCATS DE BARCELONA

Finalment, només vull agrair al Degà i a la Junta sortint, la seva dedicació durant aquests anys. A la meva família, la seva infinita paciència i recolzament. I a tots, la vostra presència fent-vos saber que, des d'aquest moment, ens posem a la vostra disposició per a iniciar amb vosaltres el nostre projecte durant els propers quatre anys.